

Carlos Soler Chulvi

**RONDALLES
D'AMOR I
SANG**

Los libros de Lola

© Carlos Soler Chulvi

© Petit Camagroc, S.L.U.
Calle Doctor Trueta, 19, entresuelo 2^a
08860 Castelldefels (Barcelona)

© Disseny gràfic: underthecoconut
(info@underthecoconut.com)

© Fotografies de l'autor i portada: Antonio García

—

Primera edició: octubre de 2022

Dipòsit legal: B 18590-2022

ISBN: 978-84-123545-9-1

Tota forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra solament pot ser realitzada
amb l'autorització dels seus titulars, excepte les excepcions previstes
per la llei. Dirigeixi's a l'editor si necessita fotocopiar
o digitalitzar algun fragment d'aquesta obra.

www.loslibrosdelola.es

Imprès a Ulzama Digital, S.L.

Per a Maite, a molts ens precedirà al Regne del Cel.

Els lectors que desitgin saber on es desenvolupa
cada història poden fer servir les coordenades
que apareixen al costat del títol de cada capítol.

*I'm a liar and a thief
Sit and drink Pennyroyall tea.*

«Pennyroyal tea»
Nirvana

*Y siempre siempre acuérdate
de lo que un día yo escribí
pensando en ti, pensando en ti,
como ahora pienso.*

Palabras para Julia
José Agustín Goytisolo

Índex

Les flors mortes	13
39°57'20.9"N 0°04'05.6"W	
Intolerància	51
39°56'18.3"N 0°03'49.7"W	
Purgatori.	63
39°57'18.0"N 0°04'19.7"W	
El camí de la mà esquerra	89
39°57'01.9"N 0°04'13.2"W	
Viatgers.	105
39°56'24.9"N 0°03'42.6"W	
L' orfe.	131
39°56'32.5"N 0°03'38.0"W	
El bon gos.	169
39°56'38.3"N 0°01'53.4"W	
Agraïments	193

Les flors mortes

39°57'20.9"N 0°04'05.6"W

Antoni Solbes estava cansat. El dia se li havia fet molt llarg i, ara que anaven a començar les votacions per tal de triar a la guanyadora del concurs, pensava que amb una miqueta de sort podria estar a casa en qüestió de dues hores.

Li venia al cap a Antoni que ja estava una mica vell per aquesta mena de festes, i la veritat és que era vell, però allò que més el cansava era la quantitat de gent que, en adonar-se de qui era, se li acostaven per demanar-li algun favor amb l'excusa de fer-li una salutació.

«Per l'amor de Déu!», pensava, i així ho comentava als amics sempre que podia. «El qui és bo és bo! De vegades donar-li una espenta a qui no s'ho mereix només serveix per a fer-lo caure de més alt i llevar-li la il·lusió que pugui tindre».

Estava decidit a votar i anar-se'n a casa només pogués. Educadament ja havia donat llargues als representants de dues de les models que aquella calorosa nit de juliol estaven a la prestigiosa gala —segons l'organització— amb molta coentor —segons l'Antoni—.

Antoni va anar a prendre un got d'aigua amb un antiàcid. El sopar havia sigut pesat, i s'havia passat bevent. Després va seure al seu lloc, a la taula del jurat, i va esperar resignat a que comencés l'última fase del concurs.

Des de darrere l'escenari una molt atractiva jove no perdia detall del que feia Antoni. Tenia ben clar el que volia i el que era capaç de fer per tal d'assolir-ho.

Beatriu Salvador coneixia ben bé qui era Antoni Solbes. Havia estat molt interessada en saber qui eren els membres del jurat i a qui podia utilitzar en benefici propi.

Aprofitar-se de la gent era el que millor sabia fer Beatriu. De fet, això i complaure sexualment a qui tenia al costat era l'únic que havia après al llarg dels seus vint-i-dos anys d'existència.

Va deixar els estudis abans d'acabar l'educació secundària i, quant els seus pares van dir que no volien inútils a casa, no li va quedar més remei que amb setze anys posar-se a treballar a una de les moltes fàbriques de decoració de taulellets que contractaven a xiques joves. Era una feina meticulosa i laboriosa. I Beatriu, que no tenia ni una ni l'altra virtut, va decidir d'ascendir laboralment pel camí més ràpid. La seua experiència al món de la ceràmica va acabar quan la dona de l'amo la va sorprendre tenint relacions sexuals amb el seu home al sobre d'una taula de disseny. L'industrial, en veure's pillat per la seva dona, va sofrir un impacte tan gran que va caure a terra fulminat per un infart i amb el piu ben ert apuntant al sostre... encara avui es parla a Almassora d'aquella efemèride.

El cas és que Beatriu va decidir que mai més tornaria a estar dependent del sou que li volgués pagar qualsevol vell calent i, després de convèncer als seus pares de que ella només havia estat una víctima de la luxúria del vell porc, va aconseguir el finançament necessari per tal d'obrir un centre d'estètica. Pensava que arreglant les ungles de quatre dones majors i fent maquillatges i depilacions a les que ella considerava mullers d'esclafaterrossos i sense un mínim de bon gust —eren ni més ni menys que les seues veïnes i conciutadanes— trauria una bona suma de diners.

La gran decepció de Beatriu va vindre en comprovar que, si volia clientes, almenys havia de tractar-les amb un mínim de respecte. Es va quedar despagada quan va saber de primera mà que no es podien fer comentaris despectius ni graciosos referents al pes ni a la grandària de les dones que anaven al seu gabinet; a més, tampoc podia fer al·lusions a la quantitat de borriçol que havia de tindre una clienta al llavi superior.

Gràcies a la seva manca d'amabilitat, en poc temps va anar perdent la clientela que a ella havia acudit mitjançant els oficis de la seua mare, qui li havia recomanat a bona part de les seues companyes del magatzem de taronges on treballava la bona dona.

En aquest cas, el boca a boca de les parroquianes va anar en el sentit contrari, i en poc temps es va reduir tant la gent que anava al seu negoci que només treia guanys per cobrir despeses, i no s'atrevia

a tancar el gabinet per la por que tenia de que els seus pares la feren fora de casa.

Sí, Beatriu tenia els gustos molt cars, i dels seus guanys difícilment podia mantenir l'estil de vida on estava còmoda, no guanyava prou diners només per a roba i alguns capricis. Del seu reduït grup d'amigues sempre era la que més destacava, i també la que més enveges i desitjos, per igual, despertava. Tenia la sort i la desgràcia de no passar desapercibuda, i el que en una altra jove hauria sigut popularitat i èxit social ben portat era en Beatriu un rosari de baralles amb les xiques i una mena de competició entre els mascles per tal de veure a qui li feia cas.

Tot siga dit, a la vida amorosa li tenia molt poca consideració, si no gens. Res del que no li pogués reportar benefici li mereixia el mínim interès, i quan dos joves es barallaven per ella a cops de puny li produïa una extrema satisfacció i un sentiment de quasi excitació sexual veure el que un home podia fer per tal de complaure-la.

A poc a poc va anar perdent totes les amistats, quasi al mateix temps que perdia les clientes del centre d'estètica, i l'enuig dels seus pares es va traduir en un ultimàtum. Estaven farts dels escàndols i de la fama que estava agafant pel poble, i li donaven un temps per a encarrillar la seua vida, «si no, després ja veuríem!»:

—Beatriu, filla —li va dir la seua plorosa mare en mig de la reprimenda—, què no veus que eres el centre de totes les xafarderies del poble? Al teu pare ja li fa vergonya i tot anar al casino. Només entra, totes les mirades van cap a ell, i l'altre dia va arribar a les mans amb un home per un comentari de mal gust referit a tu.

El seu pare, roig d'ira, va afegir que ell no volia criar una filla que donés tant que parlar, o s'adreçava o no la volia a casa.

Beatriu, en sentir açò últim i amb una sensació de punyalada al seu orgull, va pujar a la seua habitació, va posar la seua roba en dues grans maletes i, quan va arribar a la porta de casa amb les seues pertinences, es va girar i va dir als seus pares:

—N'estic més que farta de vosaltres, d'aquest poble i d'aquesta maleïda gent, em cague en vosaltres i en tota aquesta xusma mediocre, la prò-

xima vegada que em vegeu serà per a escopir-vos des d'una posició a la que mai arribareu, ni vosaltres ni cap xafa-basses d'Almassora. Només vos demane poder passar alguns dies al meu saló d'estètica, quan tingui on anar no em tornareu a veure.

El pare, en veure que la perdia per sempre i com que malgrat sever havia sigut un bon pare, es va agenollar davant d'ella i li va suplicar que per favor no donés un pas que podria ser irreversible i que els destrossaria la vida, tant la d'ella com la d'ells dos; també li va dir que sempre podria tornar a casa si mantenia una vida respectable.

En sentir això Beatriu va embogir de ràbia i d'un fort tiró es va lliurar de les mans del seu pare:

—En dos dies vos deixaré les claus del negoci a la bústia, no vull tornar-vos a veure.

I així es va veure Beatriu dormint aquella nit al sofà del centre de bellesa, i maquinant com anava a sobreviure a partir d'aleshores. No va perdre la son, tenia ben clar que sabia tirar endavant.

Però ja portava una setmana al centre i encara no havia trobat una eixida que li semblés satisfactòria. Totes les ofertes de treball li pareixien dignes d'una esclava, només de pensar en aixecar-se del llit a les sis de la matinada li entraven calfreds i no volia anar, ni de broma, al magatzem de taronges amb la seua mare, malgrat que només ho hauria tingut que demanar. Ella no suportaria a totes aquelles dones ordinàries al seu voltant.

Tots els dies el seu pare passava per davant del gabinet d'estètica per veure si encara estava, i li donava esperances a la seua dona. Pensava que en acabar-se els pocs diners que li quedaven tornaria a casa, i era per això que no l'havia feta fora del local, malgrat que pagava ell lloguer.

Res estava més lluny dels desitjos de la jove que el tornar a casa. En aquells pocs dies que havia passat sola havia experimentat una sensació de llibertat que mai no havia tingut; però, clar, els diners s'acabaven i per res del món ella volia un treball dels que li oferien al poble. De fet, havia decidit que no volia cap treball: era jove, estava molt bé físicament i la majoria d'homes eren uns imbècils que tenien el cervell al piu.

Així que mentre observava a Antoni Solbes amb una expressió que semblava la d'un gat a punt de saltar sobre un teuladí, va recordar com havia arribat a la posició on estava.

Beatriu havia pres la determinació de trobar un home que la tragués dels seus entrebancs econòmics. Així fou que a la setmana d'estar vivint sola i en veure que la llibreta verda de Caixa Almassora estava més buida que la seua panxa, va decidir posar-se el seu vestit més curt i cenyit, i va anar a provar sort a una discoteca de Castelló que destacava pel fort poder adquisitiu dels seus habituals clients.

La discoteca en qüestió era el lloc més patètic i depriment que mai havia xafat Beatriu. La majoria dels seus clients eren gent molt ben vestida. Quasi tots els homes, d'avançada edat, anaven amb corbata, i les dones lluien models que semblaven ser d'alta costura. A la jove no li va semblar depriment lloc en si, ni la gent. El que li va parèixer trist era que ella mai havia estat allí fins ara... i va pensar amb un dissimulat somriure que allò anava a ser com pescar en un barril.

Amb pas segur va avançar cap a la barra mentre era conscient de que totes les mirades es dirigien cap a ella.

Es va adonar de que hi havien dues classes d'homes: d'una banda, els que anaven amb les seues dones i semblaven d'allò més formals, de no haver estat per les mirades de desig mal dissimulades que li dirigien; d'altra banda, hi havia un grup d'homes més homogeni, la majoria anaven prou beguts i emanaven eixa sensació de seguretat que produeix la cocaïna. Ella es va sentir com si estigués desfilant davant d'una manada de mandrils eixits.

Un d'aquells homes va intercanviar una mirada tèrbola amb els amics, es va adreçar cap a Beatriu, va prendre una banqueta i es va seure al seu costat. Veient que la jove treia un cigarret de la bossa de mà i se'l posava als llavis, el desconegut li va oferir foc amb un encenedor daurat.

—Bona nit, bonica —li va dir l'home mentre li feia un gest amb la mà al cambrer de la barra.

En arribar el cambrer, l'home li va demanar un got de whisky car amb només un glaçó, i li va preguntar a Beatriu si li abellia beure alguna cosa.

La jove, mentre feia la primera pipada a la cigarreta, li va donar les gràcies i va acceptar prendre un combinat de vodka. Aleshores es va fixar en el cambrer que els prenia nota, i fins i tot ella, que tenia els sentits de gel, es va quedar bocabadada amb el jove que estava darrere de la barra. Estava a punt de conèixer a Melquiades Salazar.

Va observar Beatriu amb deteniment al barman. Era un jove negre d'uns vint i cinc anys, molt atractiu. Igualment, les dones que estaven amb les seues parelles no li treien la mirada de damunt. Quan el negre li va donar la nota a l'home que l'havia convidat, ella va endevinar el seu marcat accent cubà. També es va adonar Beatriu que el jove cambrer feia una suspicax mirada al grup d'amics de l'home, la jove va entendre aquest gest com una mena d'advertència.

El desconegut li va dir Beatriu que, si feia el favor, podia seure's a la taula amb ell i els seus amics; eren companys de feina, va assegurar, i estaven celebrant que havien tancat un bon tracte.

En principi no va tindre Beatriu cap motiu de desconfiança. Només apropar-se a la taula dels homes, tots es van aixecar molt educadament i es van presentar. A la jove aquella situació li va semblar fins i tot divertida, va pensar que el més jove deuria de tindre l'edat de son pare.

De seguida van començar una amable i trivial conversació, regada amb una ampolla de xampany. Beatriu estava com un peix a l'aigua. Tenia a cinc homes majors bavejant per ella. En acabar-se el vodka li van oferir una copa del bon vi francès que bevien ells, que encara que no estigués buida tornaven a omplir-la amb prestesa. En un tres i no res, es va adonar que l'alcohol estava fent-li més efecte del que a ella li agradava per tal de no perdre el control, i així els ho va fer saber als seus acompanyants. Aleshores va ser quan la cosa es va girar.

Va començar a malfiar-se en veure que un home del grup, que semblava una mica més major que els altres i que per la forma en què els homes l'escoltaven pareixia ser qui portava la batuta, va dir que tenia el remei per passar la borratxera. Amb un gest de la mà va cridar al cubà i li va demanar la clau del que va anomenar «el nostre reservat de sempre».

El cambrer va tornar de la barra amb una clau a la mà, i els va dir que feren el favor d'acompanyar-lo.

Es van aixecar tots i van ser conduïts pel negre a una sala que estava al final d'un corredor al que s'hi accedia per una porta al costat de la barra. En passar pel costat del cambrer, aquest li va dir a Beatriu una frase ràpida a l'orella:

—Ves molt amb compte al entrar allà dins amb tots aquests, no te'n fiis. Si tens algun problema, colpeja fort la paret que està més a prop de la barra, baixaré una mica la música i et podré sentir.

—Gràcies, cambrer —va contestar la jove amb to despectiu.

Va pensar que, malgrat que aquell negre l'atreïa físicament, només volia el mateix que els altres i que ella era prou audaç com per a controlar un grup d'homes majors calents.

De totes maneres, estava una miqueta més tranquil·la perquè el cambrer va explicar a aquells homes que lamentant-ho molt havia hagut un problema amb l'equip de música, i que al reservat no hi havia manera de sentir-ne.

A l'acte va veure com l'home que anava dirigint l'operació li donava al cambrer un bon feix de bitllets, i li deïa que farien l'acostumat ús de la nevera, que no calia que els molestés en almenys una hora.

La sala vip va sorprendre a la jove, la veritat. Estava moblada amb una taula rodona envoltada de còmodes sofàs. A un costat hi havia una barra de bar amb un bona selecció de begudes al darrere, i a un frigorífic amb la porta transparent es podien veure més ampolles de xampany com el que havien begut abans.

—Ja veus, bonica —li va dir l'home que s'havia acostat a ella només entrar al bar—, sempre ens reserven aquesta sala, ací som lliures de fer el que vulguem... val una fortuna, però sabem que no ens molesta cap cambrer. I ara —va afegir— anem a passar-ho d'allò més bé. Jo sóc Manel, però com que volem ser amics pots dir-me Manu. El senyor que tant bé ens està pagant la festa és don Rubén, l'amo de la nostra immobiliària. Tu fes-li cas —va afegir fent-li l'ullet— i veuràs com en trauràs de profit.

Aquest gest no li va agradar gens a Beatriu, però va decidir seguir amb el joc. Els homes van traure una petita safa plena de glaçons i una ampolla de whisky de darrere del mostrador i es van servir tots unes

més que generoses racions. La jove va preferir seguir amb el xampany per tal de no barrejar begudes i tindre el cap més clar. Van començar tots una desenfadada xerrada que, segons observava Beatriu, cada vegada anava prenent maneres més escabroses i d'indole sexual.

Que si què feia una jove sola a un lloc com aquell, que com mai l'havien vista abans... Tot acompanyat d'una cada més ràpida ingesta d'alcohol i d'unes mans que semblava mai no estaven quietes, i que ella amb destresa anava esquivant.

L'anomenat Manel va traure una bosseta de plàstic de la butxaca de la seva camisa, i dirigint-se a la barra va començar a escampar part del seu contingut en forma de primes línies, una per cadascú dels que hi eren al reservat, Beatriu inclosa. Un fort aplaudiment va acompanyar l'acte de Manel, i tots es van aixecar dels sofàs per tal de consumir la cocaïna. La jove no va dir que no; almenys, va pensar, l'ajudaria a suportar millor la ja gran quantitat de xampany que havia begut.

Es van tornar a servir una generosa ronda d'alcohol, i Beatriu va notar amb preocupació com després de la droga i de més alcohol la cosa anava descontrolant-se. Va començar a tindre una mica de por per la seua seua i, de cop i volta, va ser conscient de que pot ser el cambrer tingués raó: havia fet mal de tancar-se amb aquell grup d'homes, però el seu orgull i la sensació de seguretat que li donava la coca van impedir que fes encara cap maniobra per tal d'intentar eixir d'allí, malgrat que cada vegada tenia que fer més esforços per tal de mantenir allunyades les mans dels homes dels seus genolls i les seves cuixes, enmig de la cada vegada més desvergonyida reunió.

Tot va començar a anar malament quan Manel la va immobilitzar a un racó del sofà. L'home va començar a besar-li el coll mentre amb una mà li furgava per baix de la seva curta falda. Beatriu va tindre una sensació que la va sorprendre al seu pesar. Manel, malgrat la ingesta d'alcohol i de drogues, no ho feia gens malament; de fet, a judici de la jove, ho feia molt millor que la majoria de xics de la seva edat, i a poc a poc va anar seguint el seu joc, que a mesura que veia el plaer de Beatriu, anava encenent-se més. Les expertes mans de Manel anaven acariciant lentament les cuixes de Beatriu, i els